

Berntsen: Naar man her i Folketinget henviser et Forslag om Anlæg af ny Jernbaner til et Udvalg, staar man mere uvis, end man i Regelen staar overfor næsten enhver anden Sag, om, hvad der kan komme ud af en saadan Udvalgsbehandling. Thi det er en Gang saadan, at Spørgsmaalet om Jernbaneanlæg er et rent og skært Interessespørgsmaal. Man ser derfor, at under en saadan Udvalgsforhandling om Jernbanespørgsmaal strammes ikke, men løses næsten alle Partibaand, i alt Fald indtil videre; de forskellige Grupper og Partier stille deres Medlemmer „frit“, som det saa smukt hedder i Nutidens politiske Sprog, og man ser ogsaa, at der her har været en ikke ringe Frihed med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har bevæget sig i Udvalget. Det gælder ikke mindst den Maade, hvorpaa Udvalget har stillet sig overfor den højtærede Minister, thi det var Synd at sige, at der mellem Ministeren og Udvalgets Flertal har været den Føling, man maatte være berettiget til at vente og kunde have ønsket, der havde været.

Vi vide egentlig ikke, hvad der til syvende og sidst kommer ud af Udvalgets Forhandlinger med Hensyn til en hel Række af Forslag. Den højtærede Minister har set sig nødsaget til at anmode om, at en Række Forslag maatte blive tagne tilbage, og hvor mange eller hvor faa der kommer igen, og i hvilken Skikkelse de komme tilbage, er der ingen af os, der aner. Det havde været nok saa heldigt, om Udvalgets Indstillinger havde været mere vejledende i saa Henseende, end de ere i Øjeblikket. Men jeg maa erkende, at der overfor en Række af store Forslag i det bestaaende Jernbaneudvalg har udviklet sig en Sammensmeltning mellem de forskellige Grupperes Repræsentanter, som har været ret interessant. Det har jeg i og for sig ikke haft noget imod, det har tværtimod glædet mig at høre den urbane Tone, hvori man i dette Spørgsmaal har talt til hverandre fra de forskellige Lejre. Det er ikke noget, man i høj Grad er vant til at høre. Den Forhandling, der har været ført mellem Medlemmer af de forskellige Partier og Grupper, har været en Koncert i Moll og ikke i Dur, som det ellers plejer at være. Man

kan kun paaskønne og glæde sig over, at der overfor en saadan Sag kan være mere Harmoni end overfor andre Sager. Jeg beklager mig derfor ikke over den Sammensmeltning, der har fundet Sted overfor en hel Række af Spørgsmaal, men kun over, at den er saa dyr.

Det Forslag, der foreligger fra Regeringens Side, gaar ud paa i Løbet af en Række Aar, 16—20 Aar, at stille til Raadighed til Statsbaneanlæg og Privatbaneanlæg en Kapital af omtrent 50 Mill. Kr. Det er en stor Mundfuld paa een Gang. Jeg antager, at Ministeriet har tænkt som saa: Naar vi forelægge Forslag til en saa rundelig Bevilling, faa vi Ro i en Række af Aar. Men den højtærede Minister har ikke rigtig gjort sig klart, at den Slags Retter, som han her har serveret, ere af den Beskaffenhed, at Appetitten vokser under Maaltidet. Nu foreslaar et Flertal i Udvalget, at man ikke skal blive staaende ved de 50 Mill. Kr. af Statskassen til Jernbaneanlæg af forskellig Art, men at man skal forhøje denne Sum med omtrent 12 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at man til dette ene Formaal skal stille til Raadighed et Beløb af 62 Mill. Kr. Det er et meget stort Greb i Statskassen til et eneste Formaal; man maa dog ikke glemme, at Statskassen har andre Formaal at varetage end det ene, at bygge Jernbaner. Men jeg tænker mig, at man i Udvalget for at tilvejebringe de forskellige Flertal har handlet, forhandlet og tusket med hverandre, indtil man er kommen til dette storstilede Resultat.

Hvor meget der nu vil blive slaaet af, ved jeg ikke, men jeg er temmelig sikker paa, at naar denne Sag forlader dette Ting, nøjes vi ikke med de 50 Mill. Kr., men ere komne betydeligt op derover. Og det, mener jeg, er et forvovent Greb i Statskassen paa een Gang. Vi vide ikke, hvilken økonomisk Fremtid vi gaa i Møde. Jeg har hørt udtale af den højtærede Finansminister, at han betragter Situationen saaledes, at vi her i Landet staa overfor en Nedgangsperiode, og det skal ikke ansøre til, at man kaster saa mange Penge ud af Statskassen til et enkelt Formaal, hvor vigtigt og betydningsfuldt det end kan være. Jeg mener derfor, Rigsdagen bliver nødt til at tage Hensyn til den Be-